

Ahoi Friesland – mei 2009

Het hoogtepunt in mijn vaarkalender is meestal het clubweekend in Friesland. Dit jaar koos de toeristische leiding voor Sneek. Een gezellig stadje, een prima camping en uitgebreide vaarmogelijkheden. Alleen het weer kan er soms spelbreker zijn. Het lange weekend beloofde minder goed te zijn dan vorig jaar in Sloten, maar dan kon ook moeilijk. De zomertoestand van vorig jaar komt hooguit éénmaal per decennia voor. Nochtans met een stralend zonnetje werden de laatste spullen in de mobilhome gedragen. Dan zochten de 2 Lieve's, Pol en ik hun plaatje in het rijdend verblijf. Het vierwielen huis vertrok die woensdagavond rond 18h naar het verre Friesland. Het was aardig druk op de autostrade. Menig aardbewoner zocht zich een plaatsje om het lange weekend naar zijn idee te vieren. Tot onze opluchting nergens noemenswaardige file. Alleen het rondpunt bij de afrit in Sneek deed ons even de das om. Meer dan een halfuur hadden wij nodig om dit te ronden. Rond half tien plaatste Pol zijn mastodont, onder het goedkeurend oog van Ron op de grasmat. Met een glaasje en een babbel werd de aankomst afgesloten en met de wetenschap dat er donderdagmorgen nog heel wat leden zouden volgen. De volgende morgen sijpelden de ontbrekende toe. Om 11h30 waren de vaarders, mits wat aanporren, paraat voor de eerste dagtocht. De geschrapte trektocht, zette een demper op het enthousiasme van enkelen. Ook het weer was er van aangedaan, mistroostig trok het gordijntje dicht, weg met de zon. Inmiddels trokken wij al aan de peddels de Houkesloot op. Altijd een drukte in deze sloot van jachten en zeilboten, golfjes gegarandeerd. Even wierpen we een blik op het Sneekermeer, om vervolgens af te buigen naar de Langstaarten poel en Jentje meer. De jeugd vormde daar onze achterhoede, en kletsen dat die kunnen. Vooraan leidde Ron en Pol de dans, met de waterkaart op het dek. Het negeren van een uitstekende picknick plaats, te snel na de start vond de leiding, zou ons zuur opbreken. Het is een gegeven als je zoekt naar een rustpunt, het rusteloze zegeviert. Ook nu werd het een opgave. Pol, Philippe en ik vaarden als eerste onder de brug van de autoweg, en zochten vruchteloos naar een plekje uit de wind, want die was aardig aangewakkerd. Uiteindelijk waren we al een stuk op het Brekken, toen een landelijke overzetplaats een uitkomst bood. Het werd er wel cm werk in de inham om de zeekajaks tegen de oever te krijgen. Al wie langer was dan 5m20 konden er apenkuren uithalen om het droge te halen. Een extra attractie voor de reeds geparkeerde leden, die met een beetje leedvermaak de collega's net niet in het water zagen donderen. De snedige wind en de eerste regendruppels zorgden ervoor dat er weinig

lig- en rustpauze werd genomen. Om de afkoeling tegen te gaan werd het circusnummer terug opgevoerd, de boten bemand en gepeddeld tot een zalige warmte zich terug meester maakte van onze lichamen. Op de Langeweerdervaart werd dit zelfs omgezet in zweet, door een krachtmeeting met jacht of zeiler naar het Margriet kanaal. In al dat tumult werd ons pelotonnetje in tweeën gekapt. Na de oversteek van het Margriet kanaal, waren Henk, Pol en ik verweesd. Hoe we ook tuurden, hoe lang we ook draalden op de Ooster Wijmertse plas, aan de overzijde verscheen geen Schotense Kajak Klub. We vervolgde beteuterd onze waterweg op Pols kaart, onder controle van Henk's GPS. Na de Zwarte Brekken en via Broere sloot trokken we richting Sneek. Bewust van ons lot als weesjes, draaiden we moedeloos de laatste gracht in voor de Houkesloot. Plots een getetter en een geplets van achter het riet. Het voltallige SKK-team draaide de hoek om. De discussie kon starten, waar was het mis gelopen, wie werd de zondebok. De conclusie was, dat de wind er voor zorgde dat de groep de grachten verkoos boven de plassen en de zwoegers maar hun plan moesten trekken. Daar kon uiteindelijk ieder met leven en gezamenlijk werden de laatste kilometers over het hobbelende water gevaren. Hemelse tevredenheid over de hereniging, werd het gordijn geopend, en in de zon konden we pint of glas drinken in de grote verbroederingskring op de camping.

Vrijdag, stralend zonnetje en weinig wind. De waterkaart werd geopend. Ideale gelegenheid om het Sneekermeer over te steken en te gaan kijken wat Akkrum te bieden had. Meer dan 30 km voor de boeg, te veel voor menig Schotens recreant. Alleen de canadees met ons Veluwe-team zag er graten in. Met zijn vieren gleden we de Dompse jachthaven uit. De al klassieke Houkesloot op naar het meer. Aan de Gossepalen keerden we de boten richting Terhorne. Weinig golfslag aan deze zijde van het meer. Aan de overzijde, ons eerste doel, zag het wit van de zeiltjes. Daar werd wedstrijd gevaren. Aan het Heerengat was het even opletten om het zeilend volk de loef niet af te steken. Opletten deed Wilfried zeker, wanneer Pol de hoek van Lytse Griene omdraaide en de verkeerde richting uitging. De neuzen werden opnieuw in de juiste richting geplaatst, naar de brug van Heerenzijl. Voor de brug kregen we stilaan weet van de wind, die zich begon te roeren. Daar bouwde hij aan de eerste golfjes met witte kopjes, wat escaleerde in een eerste poging tot surfen. Voor Martinique volstond het, zij was geen vragende partij voor meer.

Achter de brug en tussen de eilandjes werd het terug veel rustiger, voor de zeilers was het zoeken naar die extra zucht. We zochten onze weg naar de Meinesloot, een rechte sloot die ons direct naar Akkrum voerde. In het centrum hadden we plaatselijke hulp nodig om een herberg te

vinden. Enkele bruggetjes en een doolhof aan slootjes, kon de canadees niet verhinderen de ideaalste rustplaats te vinden. We bonden onze vaartuigen aan de kade tussen de zeiljachtjes en het terras lachte ons toe. De starter bestond uit een koffie met appelgebak en slagroom. Bij een tweede koffie werden de boterhammen soldaat gemaakt. Alleen Wilfried kon niet weerstaan om een 2de gebak achter zijn kiezen te stoppen.

Gesterkt door zoveel calorieën, kon de terugweg geen probleem vormen. Daar dacht de windmaker anders over. Die calorieën verbrande gauw bij al zijn drukte. Meestal pal op kop liet hij voornamelijk het duo zwoegen. Achter de eilandengroep van Terhorne viel het nog best mee. Ons duo had nog macht genoeg om de sluis te openen, 2 zeilboten mee te versassen en de boel te sluiten. Ook op de Bangavaart liep het nog goed. Op de Oud vaart werd het pas echt lastig. Volledig op kop, was het hard trekken om voorwaarts te schuiven. De lage dijken boden weinig bescherming voor de windvlagen. Het energievat liep langzaam leeg. Met veel moeite vonden we een plek om bij te tanken. Gelukkig had Wilfried nog veel boterhammen. Die had hij broodnodig om zijn keteltje onder stoom te plaatsen. Terug op kracht werd het laatste gedeelte van de vaart afgehaspeld.

Het duo was opnieuw paraat om de laatste sluis te openen en te sluiten, alvorens we via een nieuwe woonwijk, steiger aan huis, de haven van De Domp in te varen. De terugweg was labeur, maar het geheel was zeker de moeite waard, de afwezigen hadden eens te meer ongelijk. Op de camping genoten we van een verdiende verfrissing. Wij sloten de dag af met een voortreffelijk maal in het plaatselijk restaurant. (een aanrader) Zaterdag, stralend weer, zo goed als windstil, heerlijke temperatuur. Een dag om te ontdekken waarom Friesland zo uniek is. Ons voorstel, het Sneekermeer te dwarsen, om via Goingaarijp naar Joure te varen. Er werd opnieuw gerekend, de som zat opnieuw bij de 30. Eens te meer te veel voor de groep. Maar tot Goingaarijp en terug was zeker een optie. We vaarden opnieuw naar het Sneekermeer. We namen ditmaal de grote vaargeul, waar we stilaan vertrouwt geraakte met de drukte, tot voorbij de starttoren. We hergroepeerden aan het eind van het eilanden groepje. Hier werden wat extra digitale plaatjes geschoten. Vervolgens werd de juiste richting uitgezet om door de Sijbe sloot, de volgende grote poel over te steken. Een spiegelglad oppervlak bood geen weerstand aan de boten. Het haventje van Goingaarijp verwelkomde zijn buitenlandse gasten. Op een zon overgoten terras stond de ober al klaar om zijn klanten op hun wenken te bedienen. De SKK verkocht er zijn ziel. De boten gingen tegen de wal. Het geld rolde uit de beugels, het festijn kon beginnen. Hoe het verder afgelopen is weet ik nu nog niet. Ze zijn wel allen op eigen kracht terug op de camping geraakt. Het was hier

dat onze wegen scheidde. Martinique, Pol en ik vervolgden onze tocht naar Joure.

Na de haven, doorkruisten we één van de mooiste grachten van dit gebied, nl de Lijkvaart die overgaat in de Scheensloot. Oude hoeven, verzorgde tuinen, prachtige bomen en veel groen omzomen deze waterweg, het toont een ander aspect van het Fries landschap. In Joure wisten we een uitstekende brasserie. Deze werd de middagstop. In de schaduw van een boom werd er genoten van de koelte. De drank versterkte dit gevoel.

Na dit verkwikkend interludium, werden de bootjes opnieuw te water gelaten onder enige belangstelling. We mengden ons opnieuw in het verkeer van jacht en zeiler. De Langweer werd de laatste grote plas die we overstaken. Het was zalig op het water.

Via een stuk van onze eerste trip, maar in tegengestelde richting, keerde we terug naar Sneek. De kilometers begonnen te tellen in een geleende boot. Op de Houkesloot probeerde een gemeen jacht, ons via zijn golfslag te kenteren. Dat plezier gunden we hem niet. Het leek er wel Viersel op een hoogdag.

's Avonds werd er traditie getrouw gezamenlijk gedineerd in het restaurant. Ik vernam er de laatste nieuwtjes uit de banksector en genoot van het gezelschap, dat ik op het water miste.

Zondag, reeds zeer vroeg, waren menig in de weer om het pand te verlaten. De kajaks werden ingeriemd.

Op onze kar stonden ook nog fietsen, waarvan er waren die weinig Friese grond hadden geproefd. Zes fanaten smeerde hun benen en vertrokken voor een trip van ongeveer 30 km

(de standaard afstand) Ook met de fiets is dit een uiterst genietbare omgeving. Bedenk, hoe weinig ook, wind is altijd aanwezig. Via knooppunten wist Pol ons aangenaam te onderhouden. Een stop bij een ophaalbrug zat erin verwerkt, alsook een drankje op een zonnig terras uit de wind, bij het water.

Terug op de camping werd er koffie en thee geschonken, daarna het bed herschikt en voor den vieren verlieten wij dit waterland richting Schoten. Weer een uitroepteken in mijn kalender !!!

ferre